

kursus eller lignende, eller når en patient ringer til vagtlæger eller læger i andre dele af landet.

Da de fleste patienter benytter samme apotek, vil apoteket ofte have mulighed for at vurdere, hvorvidt en patient i den konkrete situation i misbrugsøjemed har udnyttet muligheden for at få ordineret flere lægemidler af forskellige læger. At apotekerne via dette lovforslag får lov til at informere læger, hvis de har mistanke om misbrug af receptordinerede lægemidler, er absolut et fremskridt.

Men også i de tilfælde, hvor apoteket ved en ekspedition af en recept konstaterer, at indtagelse af det ordinerede lægemiddel samtidig med indtagelse af et tidligere ordineret lægemiddel vil ændre lægemidlets eller begge lægemidlers virkning, er det ikke tydeligt efter gældende lovgivning, om apotekeren uden patientens samtykke ved henvendelse til lægen kan oplyse denne om, at patienten tidligere har fået ordineret et lægemiddel, f.eks. af en anden læge.

Via lovforslag nr. L 57 vil apotekerne nu få lov til at henvende sig til læger, hvis der er mistanke om, at lægemidler udskrevet af forskellige læger til samme patient har farlige interaktioner, hvis de tages samtidig. Også denne del af lovforslaget kan Kristeligt Folkeparti støtte.

Straffelovens tavshedspligtbestemmelser har hidtil forhindret apotekeren og apotekspersonalet i uden patientens samtykke at underrette patientens egen læge eller anden receptudstedende læge i disse situationer; men måske skulle det ikke blot være en ret, men også en pligt til at videregive ovennævnte oplysninger, for hvornår kan man tale om, at der er en begrundet mistanke eller et åbenbart misbrug, som det står i ændringsforslaget til lovens § 3 a, stk. 5?

Vi må sikre os, at problemet ikke bliver et slumretæppe for de involverede fagpersoner, både de receptudstedende læger og apotekerne. Måske burde vi også se på lægernes pligter og mulighed for at videregive oplysninger for at undgå misbrug af receptpligtig medicin?

Kristeligt Folkeparti går positivt ind i udvalgsarbejdet om dette lovforslag og støtter det.

Sundhedsministeren (Carsten Koch):

Jeg skal takke for en positiv modtagelse af lovforslaget. Enkelte af ordførerne har taget visse forbehold eller beskæftiget sig nærmere med nogle af de aspekter, som er omfattet af lovforslaget.

Hr. Rudiengaard beskæftiger sig bl.a. med lempelsen af apotekernes tavshedspligt vedrørende håndkøbsmedicin og foreslår, at man også bør overveje at udstrække reglerne til at omfatte håndkøbsmedicin og ikke kun receptbelagt medicin.

Det er selvfølgelig altid en god idé at foreslå så meget som muligt, nu vi er i gang. Jeg er med på, at det er et emne, man kunne drøfte under udvalgsbehandlingen. Jeg tror bare, vi skal tage et skridt ad gangen. Lad os nu ikke forhaste os. Det er jo først og fremmest det receptpligtige, der er det kontroversielle. Derfor vil jeg i første omgang sige: Lad os nu se på det, så kan vi jo muligvis på et senere tidspunkt vende tilbage, hvis det viser sig, at der er nævneværdige problemstillinger knyttet til brugen af håndkøbsmedicin også.

Til fru Henriette Kjær, som altovervejende kan tilslutte sig hele forslaget, har jeg en bemærkning foranlediget af, at fru Henriette Kjær netop tager afstand fra den mulighed, der er i forslaget, for at offentliggøre statistik om lægemiddelomsætning m.v. helt ned på pakningsniveau:

Når fru Henriette Kjær er modstander af det, så har jeg svært ved at forstå det, for sagen er jo den, at f.eks. lægemiddelindustrien selv kender de her oplysninger. De har alle disse oplysninger. Man kan sige det på en anden måde: Af alle de interessenter, der er på det her område, er det kun offentligheden, der ikke ved noget, herunder Folketingets medlemmer. Og henset til, at vi jo faktisk betaler ganske mange penge til lægemidler i dag – over 4 mia. kr. – så synes jeg egentlig også, at offentligheden, herunder også Folketinget, burde have større viden om omsætning og brug af de her forskellige midler, når industrien selv gør det.

Jeg kunne forstå, hvis argumentet var, at det var af hensyn til konkurrencen osv., fordi det ville medføre, at lægemiddelindustrien, visse virksomheder ville kunne vide noget om konkurrenterne; men pointen er, at det ved de, for de har selv statistikken at sidde og kigge på.

Så har jeg svært ved at se, hvad der skulle tale for, at offentligheden, der jo trods alt pumper ganske mange milliarder kroner i det her, ikke skal have lov til at få indblik i det. Men det kan vi jo forhåbentlig drøfte videre i forbindelse med udvalgsbehandlingen. Jeg synes blot ikke, at fru Henriette Kjærs bemærkninger var helt overbevisende.